

ásni. E helyett inkább mondjuk azt, nem is létezik igazság. És így szélesedik el az a tévhit, hogy az a toleráns, akinek *minden mindegy*, aki a saját véleményét is relativizálja. Pedig a tolerancia a latin *tolerante* szóból származik, ami annyit jelent elviselni, eltűrni. *Relativizálásról* itt szó sincs. Éppen ellenkezőleg: az mondható toleránsnak, aki elviseli embertársa tévedését, de szembesíti őt tévedésével.

Amikor azonban minden igazzá válik, még az igazság ellentéte is, akkor már semmi sem igaz. Akkor semmi sincs már, amire támaszkodhatunk. A keresztény gondolkodó, René Girard is ezt vallotta: *„Amikor nincs egy objektív igazság, és minden igazságot együtt kezelnek, akkor ez banális felületességhez vezet az embereket.”* XVI. Benedek pápa kifejezése szerint a relativizmus diktatúrája a gondolkodás és a létezés minden részlete felett uralkodni akar. Rámutat arra, hogy a tiszta hitű és egyértelmű állásfoglalást leggyakrabban diszkriminatív előítéllettel *fundamentalistának* bélyegzik, *„míg világunk kiemelt státuszt biztosít a relativizmusnak, miszerint az a leghelyesebb, ha állásfoglalás nélkül engedjük sodorni magunkat a vélemények áramlatában. A relativizmus diktatúrája tehát létező jelenség, mely semmit nem ismer el véglegesnek és melynek legvégső mércéje az én és vágyai.”*

Kényelmesnek látszhat, ha saját életünkben nem akarunk következtetéseket levonni, el nem kötelezettek maradni, mindent érvényesnek tartani, és mindent érvénytelennek. Valójában mindez nagyon is embertelen és megkötöző. Mert akkor lehetünk szabadok valamitől és szabadok valamire, vagy valakire, ha felismerjük az érthetőt és az igazat. Csak a jóba és örökkévalóba való kapaszkodás nyithat teret a szabadságnak és teheti lehetővé, hogy félelem nélkül és toleránsan éljünk. Senki ne féljen az érthetőtől és az igazságtól. Aki merészen vállalja az érthetőt és az igazat, a szabadság és az igazi emberség követévé válhat. Aki felismeri a relativizmusban rejlő veszélyt, felnőtté válhat és, a szó igaz jelentésében, felvilágosulhat. A megfelelő mennyiségű humanizmussal, az igazi emberséggel jól sikerülhet az élet.

Ha igaz, hogy az emberi méltóság érinthetetlen és az ember természete Istenhez hasonló, akkor mindebben józan paraszti ésszel megláthatjuk az érthetőség helyes mércéjére való utalást. A tapasztalat azt mutatja, hogy az emberek erős kötelekeket keresnek, szilárd gyökerekre vágnak az igazságban. Talán nem csak a keresztények Ez a horgony illetve mérce nem más, mint Isten fia, Jézus Krisztus, aki talán nem csak a keresztények emberi példaképe lehet. Benne nem lehet relativizálni. Mert az igazság mindig teljes - és teljessé tesz. Mindent és mindenkit.

Martin Lohmann, 1957-ben, Bonnban született. Teológiát, történelmet, filozófiát és neveléstudományt tanult. Többek között a „Rheinischen Merkur” c. lap helyettes szerkesztője, a „Rhein-Zeitung” főszerkesztője és évekig a Bajor Televízió élő műsorának, a „Münchner Runde” moderátora volt. Jelenleg családjával Bonnban él és független újságíróként, publicistaként.